U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. A.,** zast. Mgr. Alešem Miklem, advokátem, se sídlem Palackého 211, Turnov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 12. 2010, č. j. 28 Az 42/2010 – 30,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce Mgr. Aleši Miklovi, advokátu, se sídlem Palackého 211, Turnov, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2010, č. j. OAM-36/LE-05-K03-R2-2009, bylo rozhodnuto tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění žalovaný poukázal na to, že jeho původní rozhodnutí ze dne 13. 2. 2009, č. j. OAM-36/LE-05-07-2009, že žalobci se neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2009, č. j. 46 Az 13/2009 – 39, a to pro nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně skutečnosti, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Rekapituloval, že žalobce podal dne 26. 1. 2009 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je kurdské národnosti, islámského vyznání a že není a ani nikdy nebyl členem žádné politické strany, na rozdíl od otce, který byl členem strany „Směr budoucnosti“. Svou vlast opustil poté, co na otcovo přání vylepil spolu s kamarády obrazy kurdského vůdce Mishala Tamo na veřejných místech v Kamishli a začal být hledán politickou policií, přičemž pokud by byl chycen, byl by uvězněn.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem popsaný problém je nevěrohodný, přičemž v řízení bylo prokázáno, že žalobce nezastával žádné konkrétní politické názory, a proto není reálná jeho obava z pronásledování. Problémy přitom neměl ani jeho otec jako aktivní člen kurdské strany. Ohledně udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že v zásadě existuje u všech politicky aktivních Kurdů riziko, že budou pronásledování, toto riziko se však nezakládá na jejich etniku. Pokud by byl žalobce ve vlasti zadržen, vzhledem k naprosté ojedinělosti jeho činu by následkem bylo toliko vyšetření okolností nedovoleného výlepu plakátů. Tento závěr podporuje též to, že žalobce nebyl ani po dvou měsících od svého činu, kdy se ještě zdržoval v Sýrii, policií vyhledán a zadržen, a to ani v místě bydliště, ani na pracovišti. Zemi navíc opustil na svůj vlastní, legálně vydaný cestovní doklad a přes letiště v Damašku, což jen potvrzuje nezájem syrských bezpečnostních složek o jeho osobu. Žalovaný uzavřel, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a jeho vycestování proto není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 17. 8. 2010, ve které navrhl, aby Krajský soud v Hradci Králové napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že žalovaný se odpovídajícím způsobem nevypořádal se žalobcem tvrzenými skutečnostmi. Zdůraznil, že jako syn politicky angažované osoby by byl ve své vlasti v ohrožení. Ohradil se proti tvrzení, že jeho otec nemá se státní mocí problémy, když není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, neboť o aktivitách jeho otce nemá žádné informace. Zpochybnil rovněž další skutkové závěry obsažené v napadeném rozhodnutí a týkající se hodnocení výlepu plakátů žalobcem a postihu za něj ze strany syrských orgánů.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 21. 12. 2010, č. j. 28 Az 42/2010 – 30, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění nejprve konstatoval, že vhledem k dřívějšímu rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2009, který původní rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2009 zrušil toliko v návaznosti na posouzení otázky udělení doplňkové ochrany, lze otázku neudělení azylu žalobci považovat za věc pravomocně rozhodnutou. Vyložil, že žalobce sám žádnou politickou aktivitu v Sýrii neprojevoval a neměl ani žádné podstatné informace o straně, jejímž aktivním členem měl být jeho otec. Jeho tvrzení v řízení před žalovaným navíc byla mezerovitá a žalobce měnil svoji výpověď co do vymezení míst, kde měl vylepovat plakáty s portrétem vůdce opoziční strany, když v řízení mimoto vyšlo najevo, že se nejednalo o vůdce strany, nýbrž o jejího tiskového mluvčího. Dospěl k závěru, že jednorázovou akci žalobce nelze hodnotit jako politickou aktivitu takového charakteru a rozsahu, že by tato měla zaujmout orgány policie. Uzavřel, že po zhodnocení příběhu žalobce a informací shromážděných k otázce jeho možného návratu do země původu se přiklonil k závěru učiněnému žalovaným, totiž že žalovaný nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 10. 2. 2011, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 23. 2. 2011, č. j. 28 Az 42/2010 – 48, ustanovil stěžovateli pro řízení o soudním přezkoumání

rozhodnutí správního orgánu zástupcem Mgr. Aleše Mikla, advokáta, se sídlem Palackého 211, Turnov. Současně tomuto zástupci uložil doplnit kasační stížnost v souladu s ustanovením § 106 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a označit důvody kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 103 s. ř. s., a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. V doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 3. 2011, podaném ustanoveným zástupcem, stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Zdůraznil, že skutečnost, že jeho politická aktivita představovala toliko jednorázové vylepování politicky motivovaných plakátů, ještě neznamená, že ho syrská policie nepovažuje za politicky aktivního. Jeho jednání je nutno chápat jako vyjádření politického názoru ve smyslu Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků (vyhlášena pod č. 208/1993 Sb.). Žalovaný rovněž pochybil, pokud se blíže nezabýval situací stěžovatelova otce, konkrétně měl stěžovatele vyzvat k doplnění výpovědi ohledně této skutečnosti. Stěžovatel má opodstatněný strach, že v případě návratu do země původu by měl citelné problémy s policií, byl by perzekuován a byly by porušována jeho lidská práva, neboť osobám v obdobném postavení, jako má stěžovatel, zde hrozí pronásledování.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 4. 2011 žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou. Zrekapituloval skutečnosti, vyšlé najevo v dosavadním řízení, a na jejich základě popřel oprávněnost kasační stížnosti. Je přesvědčen, že jak jeho napadené rozhodnutí, tak i podrobně odůvodněný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byly vydány v souladu s právními předpisy.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodnout, bylo mu dne 19. 8. 2011 doručeno **zpětvzetí kasační stížnosti** ze dne 17. 8. 2011, podané stěžovatelem písemně prostřednictvím držitele poštovní licence (pošta T. 1, PSČ X). Zpětvzetí kasační stížnosti odůvodnil stěžovatel tak, že má v úmyslu podat žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by tak bylo bezpředmětné.

Podle ustanovení § 37 odst. 1 věty první s. ř. s. *„účastníci a osoby zúčastněné na řízení mohou činit své úkony jakoukoli formou, pokud zákon pro některé úkony určitou formu nestanoví.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení *„podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona (zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů [zákon o elektronickém podpisu], ve znění pozdějších předpisů). Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.“*

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. *„navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.“* Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. před středníkem *„soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.“* Toto ustanovení je přitom na základě § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně použít i pro řízení o kasační stížnosti, v tomto případě poté, co byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu. Pro úplnost přitom lze poukázat na ustanovení § 108 odst. 2 s. ř. s., podle něhož *„byla-li kasační stížnost před*

předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu vzata zpět, krajský soud usnesením řízení o kasační stížnosti zastaví.“

Jelikož právní úkon stěžovatele, kterým došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, jako projev vůle směřující ke vzniku, změně či zániku jeho subjektivních práv a povinností, které právní norma s takovým projevem spojuje, zde zastavení řízení o kasační stížnosti, splňuje veškeré právem požadované formální i obsahové náležitosti, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 12. 2010, č. j. 28 Az 42/2010 – 30, usnesením zastavil.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti byl ustanoven usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 2. 2011, č. j. 28 Az 42/2010 – 48, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování podle ustanovení § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu mu Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 3. 2011 – ve výši 2100 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů - režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 2400 Kč. Jelikož zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 2400 Kč, tj. 480 Kč. Zástupci stěžovatele bude proto vyplacena celková částka ve výši 2880 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu